

N:o 45.

Af Herr **A. Reutererona:** Derom att den genom Kongl. Förordningen den 26 Oktober 1866 stadgade afgift för minuthandel med eller utskänkning af bränvin måtte erläggas till Staten eller Kronan.

Sednare tidens bränvinslagstiftning, ehuru i allmänhet berömvärd, såsom mer än den förr gällande egnad att minska bränvinets missbruk och superiet, innehåller likväl, enligt mitt förmenande, ett stadgande, som påkallar rättelse, emedan det saknar all giltig rättsgrund och motverkar lagstiftningens sedliga ändamål. Detta stadgande är den i 24 § af Kongl. Förordningen angående vilkoren för försäljning af bränvin och andra spirituösa drycker den 26 Oktober 1866, lika med flera föregående författningar i ämnet, förekommande bestämmelse, att den föreskrifna afgiften för minuthandel med och utskänkning af bränvin skall tillfalla landsting och hushållningssällskap samt län och städer, der näringen utöfvas. Härtill anser jag icke finnas något lagligt eller ens rimligt skäl, då den enda förklarliga anledningen till ifrågavarande stadgande synes varit att bereda nämnda korporationer och kommuner medel till sina enskilda behof på det allmännas bekostnad, hvilket ej kan vara rätt, helst Staten måste ega lika giltigt anspråk på afgiften för *föryttrandet* af bränvinet som på afgiften för dess *tillverkning*, dertill rättsgrunden är densamma. I sedligt hänseende åberopar jag emot det berörda, af mig ogillade, stadgandet, att, i följd utaf den fördel af inkomst landstinget och hushållningssällskapet, staden och länets kommuner tillskyndas af bränvinsupandet, de inledas i frestelse, att, om än icke uppmuntra det, dock mera lamt nitälska för och rigta sin verksamhet till hämmande af dryckenskapslasten, hvars befrämjande i stället äfventyras.

I stöd häraf väcker jag härmed den motiön,

att Riksdagen, för sin del, beslutar den förändring i Kongl. Förordningen den 26 Oktober 1866, att deri stadgade afgift för minuthandel med och utskänkning af bränvin och andra brända

eller distillerade spirituösa drycker skall till Staten eller Kronan erläggas.

Anhållande jag om remiss till Bevillnings-Utskottet för motionens förberedande behandling.

Stockholm den 24 Januari 1868.

Axel Reutercrona.

N:o 46.

Af Herr Liss Olof Larsson: Om ändring i 5 Kap. 22 § af gällande Fiskeristadga.

Uti 22 § 3 Kap. af Kongl. Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852 stadgas, bland annat, att när någon rättegande det begär, eller Konungens Befallningshafvande så aktar nödigt, skall Konungens Befallningshafvande hålla sammanträden med delegarne i fiskevattnet för att öfverenskomma och fatta beslut i ämnen, som kunna vara nyttiga för fiskets upphjelpande och vårdande, men hvilka öfverenskommelser skola underställas Konungens Befallningshafvandes pröfning och som, ifall de ej anses ändamålsenliga, eger att meddela förordnande i ämnet genom utslag — således jemväl tvärtemot hvad de rättegande beslutat. Jag kan ej fatta tankegången i en sådan lag. Mig förefaller det, som vore det ett hån emot de rättegande, när man å ena sidan medgifver dem rättigheter, som omedelbart derefter annulleras eller helt och hållet läggas i embetsmännens godtycke, hvilket ock har ledt till resultat, som för de rättegande varit högst menliga. Att ett sådant förhållande icke är med billighet och rättvisa öfverensstämmande, är temligen klart och erkänt, likasom ock en förändring härutinnan är af behovet påkallad. Enklaste sättet härför är, enligt mitt förmenande, att åt landstingen inom de särskilda länen öfverlemnas den rätt, som, enligt förr åberopade §, nu tillkommer Konungens Befallningshafvande, ty om något ämne gifves, som bör hänföras under den i 2 § af nu gällande förordning om landsting, omnämnda "allmänna hushållningen", så